

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: O. R., nar., státní příslušnost: Ukrajina,
bytem,

zastoupen: advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, č. j. OAM-925/ZA-ZA02-LE24-PD1-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018, č. j. OAM-925/ZA-ZA02-LE24-PD1-2015, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se řízení o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastavuje.
2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu. Žalovaný nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení zastavil z čistě formálních důvodů, i přes zjevnou existenci vážné hrozby pro žalobce. Tím se žalovaný zbavil povinnosti rozhodnutí posoudit meritorně a žalobci tak znemožnil se proti meritornímu rozhodnutí bránit, žalovaný měl rovněž žalobce připravit o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
3. Žalobce vyzvedl výzvu k nedostavení se k pohovoru osobně dne 4. 10. 2018. Bezodkladně téhož dne telefonicky kontaktoval MV ČR, Odbor azylové a migrační politiky s omluvou a žádostí, zda se může ještě k pohovoru dostavit, či zda by mu mohl být stanoven termín pohovoru jiný. Správní orgán na omluvu ani vysvětlení pozdního převzetí výzvy nereagoval a řízení zastavil.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný neučinil žádné úvahy o tom, jaké důvody zabránily žalobci v účasti u výslechu, ani zda mu v tom nezabránily závažné důvody ve smyslu ust. § 25 písm. d) zákona o azylu. To přestože žalobce důvody své neúčasti u pohovoru uvedl opakovaně, svou neúčast omluvil téhož dne, kdy k pohovoru mělo dojít, a správnímu orgánu doložil také podklady pro svá tvrzení. Těmito je vyjádření samotného žalobce, kde popisuje důvody, jež mu zabránily se včas dozvědět o termínu konání pohovoru, vyjádření pronajímatelky bytu užívaného žalobcem, která prohlásila, že klíčem od poštovní schránky disponuje pouze ona, proto žalobce nepřevzal oznámení o poštovní zásilce včas.
5. Z popsanych důvodů neúčasti u pohovoru, lze mít za to, že tyto jsou objektivního charakteru, a mohou tak být oním závažným důvodem neúčasti s jakým zákon počítá, a současně sama skutečnost, že žalobce svou neúčast omluvil ještě stejný den, je okolností podstatnou, již se měl žalovaný nepochybně řádně vypořádat ve svém odůvodnění. Žalovaný toliko konstatuje, že se žalobce dne 4. 10. 2018 k pohovoru nedostavil, aniž by zde konstatoval, že se tak stalo bez vážného důvodu, či se důvody nedostavení k pohovoru jakkoli zabýval. Žalobce tak namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které současně neodpovídá zjištěnému stavu věci, žalobcem byla sdělena překážka, která mu bránila v dostavení se k pohovoru a současně jím byla v den konání pohovoru sdělena také i omluva.
6. Rozhodnutí je formalistické, nedbá individuálních okolností případu, charakteru řízení a hrozby dopadů do soukromé sféry žalobce, přitom však nesleduje ani žádný důležitý zájem veřejný, a tedy pouze sleduje dikci zákona bez jakéhokoli materiálního vlivu na posouzení situace žalobce.
7. K tomu odkazuje žalobce na judikaturu Ústavního soudu, který dle žalobce již mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval taktéž Nejvyšší správní soud (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56).

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce byl vyzván, aby se dne 4. 10. 2018 dostavil k pohovoru. Výzva k tomu mu byla doručena náhradním způsobem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se během správního řízení choval jakkoli formalisticky. Postupoval v souladu s § 6 správního řádu, žádost vyřizoval bez zbytečných průtahů. Bezprostředně po naplnění zákonných ustanovení vydal rozhodnutí. Písemná omluva žalobce byla žalovanému doručena až osobně dne 8. 10. 2018. Je přitom povinností žalobce, aby si zajistil přístup k poštovní schránce, kdy mohl navíc očekávat, že jej bude žalovaný kontaktovat za účelem uskutečnění pohovoru. Ohledně námitky, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, žalovaný uvádí, že po prostudování spisového materiálu shledal, že by v situaci žalobce mohlo dojít k podstatné změně, proto považoval za nezbytné uskutečnit se žalobcem pohovor. Jelikož se ale žalobce k pohovoru nedostavil, znemožnil tím dostatečně skutkový stav objasnit.
9. V doplnění žaloby žalobce namítá, že z toho, že bylo rozhodnutí vydáno téhož dne, kdy se měl konat pohovor, je zcela zřejmé, že nebyly a ani nemohly být naplněny požadavky pro zastavení řízení, které stanoví zákon a které jsou explicitně judikovány.
10. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda žalobci nezabránily v účasti závažné důvody ve smyslu ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, když za daným účelem nevyslechnul účastníka řízení, což je zásadní vadou řízení, která může mít za následek jeho nezákonnost a je sama o sobě důvodem pro jeho zrušení. Žalovaný nevzal v úvahu ani informace, které mu byly v den pohovoru sděleny, tedy nemožnost dostavení se k pohovoru pro jednání pronajímatele a žádost o stanovení náhradního termínu, tedy jasně projevenou snahu spolupracovat a poskytnout nezbytnou součinnost. Vzhledem k bezprostřednímu vydání rozhodnutí o zastavení do své úvahy žalovaný ani nemohl zahrnout písemnou omluvu ze dne 6. 10. 2018. Takové jednání je zjevně nespravedlivé a přepjatě formalistické, kdy jakkoli nedbá individuálních okolností případu, charakteru řízení a hrozby dopadů do soukromé sféry žalobce. V této věci odkazuje žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/98 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 č.j. 5 Afs 16/2003 – 56, které k přepjatému formalismu konstatují, že není v souladu s ústavním pořádkem České republiky.
11. Dále žalovaný dle žalobce pochybil, pokud nezkoumal zásah rozhodnutí do osobnostních a věcných práv žalobce. Žalobce k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29. Za zásadní argument žalobce považuje skutečnost, že obdobné případy již byly soudem rozhodovány a bylo opakovaně konstatováno, že pokud se účastník řízení k pohovoru nedostaví poprvé, a není zde zjevná snaha nespolupracovat do budoucna se správním orgánem, nemůže to být důvodem pro zastavení řízení. V daném případě byl dokonce prokázán opak, a to že účastník řízení se snažil projevit součinnost, vzniklé situace litoval, jakožto i prokázal, že důvodem vzniku situace bylo zejména pochybení třetí osoby.
12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
13. Součástí spisové dokumentace je předvolání k pohovoru ze dne 19. 9. 2018, kdy pohovor se měl uskutečnit dne 4. 10. 2018. Z důvodu, že žalobce nebyl zastižen, byla záznamka připravena k vyzvednutí dne 20. 9. 2018, a to včetně poučení o možných následcích v případě nevyzvednutí písemnosti. Záznamka byla žalobcem vyzvednuta až 4. 10. 2018. Dne 4. 10. 2018 vyhotovil žalovaný úřední záznam o nedostavení se žalobce k pohovoru.

14. Žalovaný vydal dne 4. 10. 2018 rozhodnutí, kterým řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.
15. Součástí spisového materiálu je dále omluva žalobce ze dne 6. 10. 2018, jež byla doručena žalovanému dne 8. 10. 2018 spolu s prohlášením pronajímatelky, dokladem o zajištění ubytování a kopií dokladů o doručení z pošty. V omluvě žalobce uvedl, že klíče od poštovní schránky má pouze pronajímatelka, která vybírá poštu dvakrát měsíčně. Uvedené potvrzuje pronajímatelka v prohlášení.
16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
17. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
18. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
19. Podle § 23 odst. 4 zákona o azylu *žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání doručené žadateli o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 pracovní dny před konáním pohovoru. Nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, pořídí se o této skutečnosti záznam.*
20. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu *písemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.*
21. Dle § 24 odst. 2 zákona o azylu *adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.*
22. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.*
23. Soud posoudil danou věc následovně.
24. Problematikou doručování v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60, kde uvedl: „[p]rávní úprava zajišťuje, že žadatel o azyl má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adrese. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky

přebírat. Právní úprava doručování v zákoně o azylu mu podobně jako v obecné úpravě podle správního řádu dává komfortní možnost se o doručování zásilky dozvědět a vyzvednout si ji i tehdy, kdy se v době doručování na drese, kam mu bylo doručováno, fyzicky nenacházel“ (...) „Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí. Přesně toto se stalo v případě stěžovatele. Bylo mu doručováno do místa jeho hlášeného pobytu (to žadatel ani nezpochybňuje). Pokud si zásilku nevyzvedl, jdou důsledky doručení fikcí, jež nastaly, k jeho tíži.“

25. V usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Právní úprava doručování dle § 24 zákona o azylu zajišťuje, že žadatel o mezinárodní ochranu má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí; v takovém případě však musí respektovat pravidla součinnosti. Pokud stěžovatel z nesprávného postupu viní Českou poštu, je třeba dodat, že ryze soukromoprávní vztah mezi stěžovatelem a Českou poštou nemůže nijak zavazovat žalovaného; k argumentaci, že měl s držitelem poštovní licence sjednat službu spočívající v přeposílání zásilek na jinou svou adresu, je třeba poznamenat, že tato skutečnost je zcela irelevantní, neboť nic nezměnila na povinnosti žalovaného doručovat písemnosti na adresu místa, které si stěžovatel sám dobrovolně stanovil jako místo pobytu. Pokud chtěl stěžovatel docílit toho, aby mu žalovaný doručoval písemnosti na jinou adresu, měl tuto adresu oznámit žalovanému, nikoli České poště.“*
26. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že na podkladě posouzení žádosti shledal, že mohlo v situaci žalobce dojít k podstatné změně s ohledem na důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena. Zejména bylo třeba zodpovědět otázky týkající se vlivu zásadních změn, ke kterým došlo v zemi původu žalobce, na jeho osobní situaci. Proto považoval žalovaný provedení pohovoru za nezbytné. Žalovaný uvedl, že vyzval žalobce, aby se dne 4. 10. 2018 dostavil k pohovoru. Výzva mu byla doručena náhradním způsobem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Pokus o doručení výzvy proběhl dne 20. 9. 2018, avšak žalobce nebyl zastižen. Písemnost byla proto uložena a připravena k vyzvednutí, a žalobci bylo do schránky o tomto vloženo oznámení s poučením o možných následcích jejího nevyzvednutí. Písemnost byla uložena od 20. 9. 2018 na provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobce výzvu nevyzvedl v zákonné desetidenní lhůtě, platí, že byla písemnost doručena posledním dnem této lhůty. Zároveň dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší pracovní den. Písemnost byla proto v souladu s uvedeným doručena dne 1. 10. 2018. Dne 4. 10. 2018 se žalobce k pohovoru nedostavil, a žalovaný proto řízení zastavil.
27. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný odesílal předvolání k dostavení se k pohovoru na adresu N. 442, P. 9, na které byl žalobce k tomuto datu hlášen. Jelikož žalobce nebyl na této adrese dne 20. 9. 2018 zastižen, byla písemnost téhož dne uložena na příslušné provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobce písemnost nevyzvedl v zákonné lhůtě 10 dní, a zároveň byl poučen o následcích v případě nedoručení, dnem doručení byl poslední den této lhůty. Jelikož však takový den připadl na neděli, písemnost byla žalobci doručena dne 1. 10. 2018.

28. Datum pohovoru bylo žalovaným stanoveno na den 4. 10. 2018. Výzva žalobci k dostavení k pohovoru byla dle výše uvedeného připravena k vyzvednutí dne 20. 9. 2018. Žalobce si sice písemnost v desetidenní lhůtě nevyzvedl, i tak však byla tato výzva doručena včas (1. 10.), pokud jde o požadavek dle § 23 odst. 4 zákona o azylu, neboť písemné předvolání bylo doručeno, byť fikcí, nejméně dva pracovní dny před konáním pohovoru.
29. Základní povinností žalobce je s ohledem na uvedené, aby zajistil, že mu na jím uvedené adrese hlášeného pobytu bude možné doručovat písemnosti. Žalobce si musel být nutně vědom toho, že je ve věci vedeno řízení, ve kterém jej žalovaný bude obesílat. Jestliže měl žalobce zaveden s pronajímatelkou systém předávání poštovních zásilek, bylo na žalobci, aby si takové předávání domluvil tak, aby bylo možné se spolehnout, že mu bude možné případnou písemnost včas spolehlivě doručit.
30. Přesto má soud za to, že aplikace § 25 písm. d) zákona o azylu nebyla v dané věci případná s ohledem na přítomné okolnosti, jež nenaplnovaly sledovaný účel daného ustanovení.
31. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 45/2018 – 32 ze dne 14. 6. 2018, dle kterého: „*Ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje, aby se jednalo o nedostavení se k pohovoru bez závažného důvodu. Smyslem ustanovení je umožnit zastavení řízení v případech, kdy je zřejmé, že žadatel se správním orgánem nechce spolupracovat, a bez této spolupráce není možné ve věci rozhodnout. V nyní posuzované věci z ničeho neplynulo, že by žalobce se žalovaným (stěžovatelem) spolupracovat nechtěl.*“
32. Žalobci byla rozhodnutím č. j. OAM – 925/ZA-ZA02-LE23-2015 ze dne 31. 8. 2016 udělena doplňková ochrana na 24 měsíců z důvodu nemožnosti vnitřního přesídlení z Krymu na jinou část Ukrajiny. Dne 17. 7. 2018 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný shromáždil podklady k situaci na Ukrajině a předvolal žalobce k pohovoru na 4. 10. 2018.
33. Žalobce tvrdí, že v den pohovoru žalovaného telefonicky kontaktoval, aniž by však dané jakkoli prokázal např. výpisem odchozích hovorů. Omluva žalobce ze dne 6. 10. 2018 sice neobsahuje údaj o telefonickém hovoru, ale jelikož byla omluva žalobcem učiněna dříve než mu bylo doručeno předvolání k převzetí rozhodnutí, je věrohodné, že žalobce ihned po obdržení předvolání k pohovoru téhož dne (4.10.) žalobce kontaktoval. Žalovaný sice vyhotovilo rozhodnutí ze dne 4.10.2018, avšak teprve dne 8. 10. 2018 vyhotovil předvolání k převzetí rozhodnutí. Z úkonů žalobce je zřejmé, že hodlal se žalovaným spolupracovat, ostatně to plyne již z časově omezené mu udělené doplňkové ochrany. Žalobce nepochybně měl zájem na pokračování řízení, neboť se jednalo o řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Především jeho reakci nelze vykládat tak, že neměl zájem spolupracovat a o stav řízení se nezajímal. Žalobce svým jednáním doložil přesný opak, kdy žalovaného po vyzvednutí zásilky telefonicky kontaktoval, aby objasnil, z jakého důvodu mu nebyla písemnost včas doručena, a svou neúčast na pohovoru v zásadě obratem písemně omluvil a požádal o stanovení nového termínu pohovoru. Žalobce se snažil rychle napravit vzniklé nedoplnění za účelem pokračování řízení.
34. Není tak naplněna podmínka *nesoučinnosti žadatele* (viz. č. j. 6 Azs 45/2018 – 32), proto bylo zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu v rozporu s účelem daného ustanovení.
35. Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020, že: „*Skutečnost, že se stěžovatel v určený den nedostavil k pohovoru v 9.00 hod., nebrání tomu, aby*

v týž den mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení řízení, neboť takový jediný výsledek zákon o azylu v § 25 písm. d) předvídá.“ Vydání rozhodnutí o zastavení azylového řízení téhož dne, kdy se žadatel nedostavil k pohovoru, vylučuje právo žadatele účinně namítnout existenci relevantní překážky jeho účasti. Lze předpokládat, že většina překážek bude takové povahy, že žadatel žalovaného obratem vyrozumí o existenci překážky, proto soud považuje za více než nevhodné, pokud žalovaný nevyčká, zda žadatel nedoloží existenci důvodné překážky, aby se s takovou případnou námitkou také vypořádal. Zároveň s ohledem na obvyklou délku azylového řízení soud nespatřuje veřejný zájem na tom, aby žalovaný ihned rozhodl a nevyčkal s rozhodnutím několik dní. Takováto náhlá rychlost řízení vede k úvaze o účelovém postupu žalovaného.

36. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*. Zákon o azylu však v § 24a upravuje doručování rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany odlišně od obecné úpravy dané správním řádem, proto za vydání rozhodnutí o azylu je nutné považovat vyhotovení rozhodnutí. Díky tomu je výše uvedený závěr NSS v rozsudku č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 aplikovatelný pouze na případy, kdy žadatel uvede důvody nedostavení se k pohovoru až po doručení rozhodnutí o zastavení azylového řízení. Pokud vydá žalovaný rozhodnutí téhož dne, kdy se žadatel k pohovoru nedostavil a následně uplatní existenci objektivních překážek jeho účasti na pohovoru dříve, než mu bylo doručeno konečné rozhodnutí, je porušeno právo žadatele na spravedlivý proces v azylovém řízení, neboť mu je odepřeno účinně namítnout existenci překážek, přestože zákon o azylu s takovou obranou počítá (§ 25 písm. d). Na daném nic nemění skutečnost, že žadatel může účinně uplatnit námitku důvodné překážky v soudním řízení.
37. Žalovaný vyhotovil rozhodnutí již dne 4. 10. 2018 a tím popřel právo žalobce uplatnit v azylovém řízení námitku objektivní překážky, přitom tato procesní vada (předčasné vydání rozhodnutí) měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť se žalovaný nijak nezabýval touto námitkou žalobce, kterou soud následně shledal za důvodnou.
38. Žalobce až v replice vznesl námitku, že dle konstantní judikatury je zastavení řízení možné až v případě opakovaného nedostavení se k pohovoru. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Předně soud podotýká, že dle § 71 odst. 2 s. ř. s. věty třetí platí, že *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*.
39. Z důvodů shora uvedených soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení spočívající v odepření práva žalobce účinně namítnout překážku bránící mu se dostavit k pohovoru. Zároveň soud rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, neboť nebyly dány předpoklady pro zastavení řízení.
40. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, a písemné podání ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní

služby 3.100,-Kč (2 x 3.100,-Kč = 6.200,-Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300,-Kč za každý úkon (2 x 300,-Kč = 600,-Kč) a 1.428,-Kč DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 8. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce